

Петъръ Х. Ненковъ Керемекчиевъ.

(1826 — 1881)

Генерацията, която изнесе на плъщитѣ си въз-
раждането, се въодушевляваше отъ единъ върховенъ
дългъ — дългътъ къмъ отечеството си: то бѣ за тѣхъ
възвишениятъ идеалъ; чрѣзъ него и за него живѣха
тѣ; отечеството искаха тѣ да съзидатъ, да въздигнатъ
да култивиратъ; за него отдадоха своитѣ душевни
сили и материални сръдства. Тѣ сж идеалисти, как-
вито само една възвишена епоха може да роди. Какво
трогателно единодушие, каква прѣданостъ, която не
знае граници, за която личното, собственото е на-
родно, отечествено. Личността всецѣло принадлежеше
на своята родина, оставяйки своя личенъ животъ на
задень планъ. У Д-ръ Берона, Априлова, Денкоглу,
Селимински, Евл. Георгиевъ, у Раковски, Караджата,
Ботева, Каравелова, у простия работникъ и хжшъ
и бунтовникъ единъ се носи идеалъ: отечество, про-
свѣта, свобода. Единъ вдъхновенъ устремъ тласка
всички дѣйци, кой какъ може, къмъ създаване, твор-
чество, култура. Въ създаването на модерна Бъл-
гария и нейната култура не малка роль игра частната
благотворителностъ за просвѣтни цѣли. Тая идея, въз-
вѣстена и реализирана въ нашия животъ, както се каза,
най-напрѣдъ отъ Априлова, ще да изхожда отъ гръцко
влияние, което, както се знае, върху Априлова бѣ
всестранно.

Благотворителностъ за въздигане културни ин-
ститути е единъ факторъ въ съврѣмения животъ